

Maja Peradin Vuksanović

Neparne čarape

Volim ustati prvi. Vodu za kavu kuham na štednjaku, u lončiću za mlijeko, na džezvi je rasklimana drška. Diskretno krčkanje vode godi mom usporenom umu, a sa svakim gutljajem kave osjećam kako mi se pokreti koordiniraju. Tek tada vadim rublje iz perilice koja je radila preko noći, ranije ne bih mogao podnijeti taj stres. Oboma najmrskiji kućanski posao pao je na mene. Popustio sam kad je jednom stala nabrajati koje sve sitnice ona obavi kroz dan i prešutio sve što sam ja stigao obaviti.

Za početak preklopim plahte napola, pa onda još na tri da bi stale na naše malo sušilo. Zatim rasporedim hlače na krajeve i moje majice po sredini. Njene majice uže su od sušila pa pokraj svake u isti red može stati još jedna sitnija stvar, jednom su to gaćice, drugi put kuhinjska krpa, treći put par tankih čarapa. Najviše strepim od čarapa, njih ostavljam za kraj. Uparujem one iste boje i vrste, što otežava činjenica da ona ima cijelu hrpu gotovo identičnih sivih čarapa. Na kraju se osvrnem da provjerim jesu li vrata spavaće sobe zatvorena prije nego što pokupim zadnju čarapu koja je nekako ostala bez para i krišom je spremim u džep.

Ona u zadnje vrijeme ustaje kasnije, samo se nakratko sretnemo prije nego što krenem. Najprije tužno zaškripi vratima, a zatim me pogleda svojim velikim očima. Sjećam se da sam se zaljubio u nju baš zbog očiju, svijetlih i velikih, ne preko granice dobrog ukusa. Ja joj obično ne gledam u lice, nego u posuđe koje je od sinoć ostalo u sudoperu, na sat da vidim koliko mi je još vremena preostalo do polaska, u njezin već veliki trudnički trbuh, sa strahom da će se tako pospana sudariti s nečime na putu do kupaonice. Ljuti se već od prvog pogleda na vratima. Zbog toga što je nisam ranije probudio ili je nisam poljubio čim smo se ugledali. Jer zna da joj neću ponuditi kavu – ona voli zagrijavati vodu u mikrovalnoj pećnici, što ne mogu smisliti. Ljuti se i kad pitam kako je.

„Kao da te briga!”

Pozdravljam je odsutnim poljupcem u čelo koji prima s razočaranjem i jurim na posao. Draži mi je bicikl, ali sada moram svuda ići autom, za slučaj da krenu trudovi, što je gnjavaža. Ujutro treba odmagliti stakla i očistiti upravljač od prašine. Slijedi probijanje kroz promet, na dva kotača isti bi put trajao deset minuta. I, za kraj, traženje parkinga u nemogućim prazninama između kanti za smeće i nekog nakoso parkiranog automobila gdje se nitko drugi nije usudio gurati. Uz sreću što sam uspio parkirati, čitavoga će me dana pratiti

misao da auti u tom redu nisu poravnati. Čarapu viška iz džepa tek ću tamo baciti u smeće, pred kućom bi me ona mogla vidjeti kroz prozor.

Na poslu sam nekoć uživao u miru i koncentraciji sve do ručka. Sada strepim od njenih poruka. Na ekranu me može dočekati bilo što, od izjave ljubavi, preko nemogućeg popisa za trgovinu, pa do tužaljke da više ne može tako.

Ne može više sa mnom razgovarati, objašnjava mi prije spavanja. Ja je naivno pokušavam oraspoložiti maženjem. Hvalim ljepotu njenih nogu, ljubim joj vrat, razodijevam je pažljivo, u nadi da se ovaj put neću gol i razočaran smrzavati ispod plahte dok se ona žali o nekom dijelu njezina tijela koji mi se, navodno, više ne sviđa.

„Više me ne gledaš u oči“, najdraža je optužba, za pomirbu slijedi promatranje njena dva napadna oka.

Dugo nisam u njima primjećivao ništa osim lijepog plavog pigmenta, no prisilno buljenje skrenulo mi je pažnju na detalj koji sam ranije previdio. Lijeva zjenica blago je uvučena prema unutarnjem kutu i oko, gotovo neznatno, gleda ukriž. Kad sam to jednom uočio, više nije bilo povratka, crna točka na pogrešnom mjestu iritantno izbija u prvi plan čak i kad zamutim fokus nakon dugog gledanja u isto mjesto.

„Više me ne primjećuješ“, kaže patetično „Gledaš kroz mene, ne bi niti primijetio da jednog dana samo nestanem.“

„Glupost“, odgovaram, buljeći u njene nejednake oči.

Da ne bih razmišljao o njima, u sebi se smijem njenoj ideji nestajanja. Zamišljam da tijekom jedne od naših svađa u autu posegnem za njenom rukom, ali sjedalo je odjednom prazno, a glas joj zamijeni zvuk radija; da me na povratku kući ljutita dočekala na ulaznim vratima, ali dok stignem do dnevne sobe u stanu, više nema nikoga pa u tišini sjednem na kauč. Maštam o tom miru bez osjećaja krivnje, kao što se čovjek prepušta bilo kakvom maštanju o nemogućemu. A onda se sjetim čarapa. One doista nestaju, nama pred očima, bez objašnjenja. Svaka neparna čarapa na dnu košare s rubljem zlokobno mi opsjeda misli.

Jednom sam joj se požalio na problem neparnih čarapa i dala mi je suludi odgovor da jednostavno pričekam hoće li se u sljedećem pranju pojaviti drugi dio para. Nema u tome ničeg jednostavnog. Ja radije kasnim na posao, nego da promijenim putanju, radije s ljubavlju gledam u druge dijelove njenog tijela, nego u oči, radije ustajem ranije, nego da dopustim da me ta posljednja čarapa prijeteće promatra iz ladice.

Jedino je rješenje sakriti trag. Bacanjem u kontejner s prsa mi se podiže teret i mogu izdržati do kraja dana. Mada, priznajem, pomalo me plaši koliko je lako pretvarati se da bačena čarapa nije nikada niti postojala kao par.